

Odė stojiškai mokyklai

Pasėtas menkumas, išplautos vertybės
Toksišku virusu dažnai pažymi asmenybės...
Jos mokosi save idealiai mylėti,
O kylant grėsmei po smėliu lindėti...
Stojiškumo pamokos – štai išeitis:
Jokie sunkumai tuomet ne kliūtis!

Proto stiprybė, dvasios tvirtybė
Gyvenimo migloj plevena kaip žvaigždė.
Jšiklausyk, įsižiūrėk ir neskubėk:
Likimo keliui vingiuoti padėk!

Gyvenimas Tavo kaip gamtos dovana –
Juk viską aplink jis suvaldo...
Kantriai perlįsk per visas jo landas,
Išmok aistrų rykščių pamokas...

Stojiškumas dovanoja sielai jėgą –
Tuomet būtis jau sėkmei nulemta!
Ją valdo Teisingumas, Išmintis, Drąsa,
O Saikingumas, Nuoširdumas vainikuoja.

Juk laimė – tai ne turtai, ne vainikai,
Ji ne akimirkos šlovėj be įsčių,
O kilniuose širdinguose darbuos,
Raminančiuos, išlaisvinančiuos būtį.

Nors Kosmoso ženklai griežti, bet reikia juos priimti:
Išsivalyti protą nuo pagundų ir sustabdyti nuodėmę...
Šią žinią, nepavaldžią laikui,
Pasauliui skleidė Epiktetas, M. A. Antoninas.
Jie oriai nešė ir iškėlė stojiškumo vėliavą!
Imperatorius ir vergas – abu atliko savo misiją...

Gyvenimo nesudėtingas priėmimas
Vertybių neišplauna
Ir menkumo sėklos nesodina...
Jis sėja stojiškumo daigą:
Juk viskas, kas gimė iš žemės,
Vėl taps pelenais,
O iš jų išaugs stojiškiausi.